

Sygn. akt: I C 957/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Krystian Szelań Protokolant: Stażysta A. S.

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2022 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa R. G., A. G.

przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę i ustalenie lub o zapłatę i ustalenie

I. oddała powództwo główne o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z umowy kredytu hipotecznego nr (...) zawartej w dniu 15 stycznia 2007 roku pomiędzy A. D. (obecnie G.) i R. G., a (...) Bank S.A. w K. - (...) Oddziałem w Ł. (poprzednikiem prawnym pozwanego banku);

I. oddała powództwo główne o zapłatę od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwot po 1.316,03 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 lipca 2022 r. do dnia zapłaty wywodzone z nieważności ww. umowy kredytu;

II. oddała powództwo główne o zapłatę od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwot: 133.050,00 złotych oraz 240 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 lipca 2022 r. do dnia zapłaty wywodzone z nieważności ww. umowy kredytu;

III. ustala, że postanowienia umowy zawarte w §1 ust. 1,3,4, §3 ust. 4,5,6, 4, §6 ust. 1, 14, §9 ust. 2,3, §10 ust. 3, 13, §14 ust. 3 umowy kredytu hipotecznego nr (...) zawartej w dniu 15 stycznia

2007 roku pomiędzy A. D. (obecnie G.) i R. G., a (...) Bank S.A. w K. - DOM Oddziałem w Ł. (poprzednikiem prawnym pozwanego banku) są bezskuteczne wobec powodów;

V. od pozwanego na rzecz powódki A. G. kwotę 55,49 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2.12.2022 r. do dnia zapłaty;

VI. zasądza od pozwanego na rzecz powoda R. G. kwotę 55,49 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2.12.2022 r. do dnia zapłaty;

VI. zasądza od pozwanego (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powodów kwotę 44.363,43 zł (czterdzieści cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt trzy, 43/100 złotych) oraz kwotę 240 złotych w każdym przypadku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2.12.2022 r. do dnia zapłaty;

VII. oddała powództwo ewentualne w pozostałym zakresie;

VIII. zasądza od pozwanego (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powodów kwotę 11.834,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powodowie A. G. i R. G. wobec pozwanego (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wnieśli o:

1. zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kwot po 1.316,03 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 lipca 2022 r. do dnia zapłaty
2. zasądzenie od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwot: 133.050,00 złotych oraz 240 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 lipca 2022 r.
3. ustalenie nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z umowy kredytu hipotecznego nr (...) zawartej w dniu 15 stycznia 2007 roku pomiędzy A. D. (obecnie G.) i R. G., a (...) Bank S.A. w K. - DOM Oddziałem w Ł. (poprzednikiem prawnym pozwanego banku),

ewentualnie, w przypadku uznania przez Sąd umowy zawartej przez strony ważną, wnieśli o:

4. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki A. G. kwotę 55,49 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 lipca 2022 r. do dnia zapłaty
5. zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda R. G. kwotę 55,49 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 lipca 2022 r. do dnia zapłaty;
6. zasądzenia od pozwanego (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powodów kwoty 44.363,43 oraz kwoty 240 złotych w każdym przypadku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 lipca 2022 r. do dnia zapłaty;
7. ustalenie, że postanowienia umowy zawarte w §1 ust. 1,3,4, §3 ust. 4,5,6, 4, §6 ust. 1, 14, §9 ust. 2,3, §10 ust. 3, 13, §14 ust. 3 umowy kredytu hipotecznego nr (...) zawartej w dniu 15 stycznia 2007 roku pomiędzy A. D. (obecnie G.) i R. G., a (...) Bank S.A. w K. - DOM Oddziałem w Ł. (poprzednikiem prawnym pozwanego banku) są bezskuteczne wobec powodów
8. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia orzeczenia do dnia zapłaty.

(pozew k. 4-76)

Pozwany (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W., w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że zawarta pomiędzy stronami umowa oraz zawarte w niej postanowienia umowne są ważne i stanowią dopuszczalny wariant umowy kredytowej w myśl art. 69 ustawy Prawo bankowe, nie naruszając tym samym granicy swobody umów i zasad współzycia społecznego. Na powyższą okoliczność, pozwany przywołał liczne orzecznictwo.

Zaprzeczył prawidłowości i zasadności dokonanych przez powodów wyliczeń. Pozwany zaprzecza w szczególności, jakoby:

- jakiegokolwiek postanowienie Umowy lub Regulaminu, w szczególności dotyczące indeksacji kredytu kursem (...) było bezskuteczne (abuzywne), a tym bardziej nieważna była cała Umowa,
- Umowa lub Regulamin (lub jakiegokolwiek ich postanowienie) były sprzeczne z przepisami kodeksu cywilnego, przepisami ustawy Prawo bankowe, lub z jakimkolwiek innym aktem normatywnym,
- Umowa (jakiegokolwiek jej postanowienie), była w jakimkolwiek zakresie sformułowana w sposób sprzeczny z właściwością umowy kredytu, z zasadą: swobody umów, dobrej praktyki bankowej, określoności świadczenia, narusza obowiązek informacyjny,

- Umowa nie miała walutowego charakteru,
- postanowienia Umowy, w szczególności dotyczące indeksacji kredytu kursem (...) nie były uzgadniane przez strony (nie były indywidualnie negocjowane),
- postanowienia Umowy, w szczególności dotyczące indeksacji kredytu kursem (...) naruszały dobre obyczaje lub interes konsumenta, w szczególności w sposób rażący,
- pozwany mógł kształtować lub kształtował wysokość kursów kupna i sprzedaży w oderwaniu od wysokości kursów aktualnie kształtowanych przez rynek walutowy,
- istniały podstawy do eliminacji indeksacji z Umowy, w szczególności przy pozostawieniu (dla już spłaconych rat) stopy oprocentowania właściwej dla kredytów indeksowanych kursem (...),
- powodowie nie byli informowani o ryzyku kursowym i innych aspektach udzielonego kredytu, pozwany nienależycie wykonał spoczywający na nim obowiązek informacyjny, Bank czegokolwiek nie wyjaśnił w sposób klarowny,
- Bank w jakimkolwiek zakresie nie informował powodów, wprowadził ich w błąd czy też nie dopełnił jakichkolwiek obowiązków informacyjnych względem powodów,
- Bank arbitralnie i dowolnie ustalał kurs (...),
- brak było uzasadnienia dla stosowania różnych kursów do wypłaty kredytu i spłaty rat kredytu,
- powodowie świadczyli na rzecz pozwanego jakiejkolwiek nienależne świadczenie,
- jakikolwiek z zarzutów stawianych Bankowi przez powodów dla poparcia żądań pozwu był zasadny,
- jakakolwiek część roszczeń powodów była zasadna.

Nadto pozwany podniósł zarzut zatrzymania roszczenia zgłoszony w realiach sprawy na wypadek ustalenia nieważności spornej umowy kredytu.

(odpowiedź na pozew k. 115-154v.)

Sąd ustalił, co następuje:

Powodowie, działając jako konsumenci, wystąpili w dniu 8 grudnia 2006 r. do pozwanego z wnioskiem o udzielenie kredytu hipotecznego z przeznaczeniem na cele mieszkaniowe w kwocie 110.000,00 zł, indeksowanego kursem (...).

(dowód: wniosek o kredyt hipoteczny k. 159-169.)

W dniu 15 stycznia 2007 r. strony zawarły umowę o kredyt hipoteczny nr (...), (sporządzoną w dniu 11.01.2007) na podstawie której, Bank zobowiązał się udzielić powodom kredytu w kwocie 125.885,71 zł „indeksowanego” kursem (...), z przeznaczeniem na cel mieszkaniowy (§ 1 ust. 1, § 2 umowy). Z umowy wynikało, że:

§ 1 ust. 1 - Bank udziela kredytobiorcy kredytu w kwocie 125.885,71 złotych polskich indeksowanego kursem (...). Przy założeniu, że uruchomiono całość kredytu w dacie sporządzenia umowy równowartość kredytu wynosiłaby 53.636,86 CHF, rzeczywista równowartość zostanie określona po wypłacie kredytu. Kredytobiorca oświadcza, że jest świadomy ryzyka kursowego związanego ze zmianą kursu waluty indeksacyjnej w stosunku do złotego w całym okresie kredytowania i akceptuje to ryzyko.

§ 1 ust. 2 – 360 miesięcznych rat malejących kapitałowo-odsetkowych.

§ 1 ust. 3 – Oprocentowanie kredytu jest zmienne i na dzień sporządzenia umowy wynosi 3,64 % w skali roku, na które składa się suma obowiązującej stawki (...) i stałej marży Banku, która wynosi 1,65% Kredytobiorca oświadcza, że jest świadomy ryzyka wynikającego ze zmiennego oprocentowania, w całym okresie kredytowania i akceptuje to ryzyko.

§ 1 ust. 4 – Rata kapitałowo-odsetkowa przy założeniu uruchomienia kredytu w dacie sporządzenia niniejszej umowy wynosiłaby równowartość 356,39 CHF. Rzeczywista wysokość rat odsetkowych lub rat kapitałowych zostanie określona w harmonogramie spłat.

§ 1 ust. 8 – Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi 3,83%. Ostateczna wysokość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania uzależniona jest od zmian poziomu oprocentowania kredytu w całym okresie kredytowania.

§ 3 ust. 1 – Zabezpieczeniem spłaty kredytu jest hipoteka kaucyjna na rzecz Banku w złotych polskich do kwoty stanowiącej 170% kwoty Kredytu określonej w § 1 ust. 1.

§ 3 ust. 4 – Ubezpieczenie od ryzyka utraty wartości nieruchomości przez okres 5 lat od dnia uruchomienia kredytu, z tym, że Bank ma prawo przedłużyć to ubezpieczenie na własny koszt;

§ 3 ust. 5 – Ubezpieczenie spłaty kredytu na wypadek śmierci lub trwałej niezdolności do pracy;

§ 3 ust. 6 - Ubezpieczenie kredytu z tytułu niskiego wkładu własnego.

§ 6 ust. 1 – Bankowa Tabela kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut, zwana tabelą kursów – sporządzana przez merytoryczną komórkę Banku na podstawie kursów obowiązujących na rynku międzybankowym w chwili sporządzania tabeli i po ogłoszeniu kursów średnich NBP, tabela sporządzana jest o godz. 16.00 każdego dnia roboczego i obowiązuje przez cały następny dzień roboczy.

§ 6 ust. 14 – waluta indeksacyjna – (...);

§ 9 ust. 2 - W dniu wypłaty kredytu lub każdej transzy kredytu kwota wypłacanych środków miała zostać przeliczona według kursu kupna walut określonego w tabeli kursów obowiązującego w dniu uruchomienia środków.

§ 9 ust. 3 – Uruchomienie kredytu lub transzy kredytu winno nastąpić w terminie 5 dni roboczych od złożenia wniosku o wypłatę wraz z dokumentacją, o której mowa w umowie. Wypłata kredytu lub jego I transzy nie może nastąpić przed upływem 10 dni od dnia zawarcia umowy, w przypadku gdy umowa kredytowa została zawarta poza siedzibą przedsiębiorstwa.

§ 10 ust. 3 - Wysokość zobowiązania będzie ustalana jako równowartość wymaganej spłaty wyrażonej w (...) po jej przeliczeniu według kursu sprzedaży walut określonego w „Bankowej tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut obcych” do (...) obowiązującego w dniu spłaty”.

W myśl § 13 umowy oprocentowanie kredytu miało zmienny charakter, ulegając zmianie w pierwszym dniu najbliższego miesiąca następującego po ostatniej zmianie indeksu (...). Indeks (...) dla każdego miesiąca obliczało się jako średnią arytmetyczną stawek LIBOR 3m, obowiązujących w dniach roboczych w okresie liczącym od 26. dnia miesiąca, poprzedzającego miesiąc ostatni do 25. dnia miesiąca poprzedzającego zmianę.

§ 14 ust. 3 – Jeżeli Kredytobiorca, mimo upływu okresu wypowiedzenia, nie ureguluje należności, Bank w następnym dniu po upływie terminu wypowiedzenia, dokonuje przewalutowania całego wymagalnego zadłużenia na PLN, z zastosowaniem aktualnego kursu sprzedaży dewiz, określonego przez Bank w Tabeli Kursów. Poczynając od dnia przewalutowania Bank pobiera od wymagalnego kapitału karne odsetki w wysokości 2-krotności oprocentowania kredytów udzielanych w PLN (nie indeksowanych do waluty obcej) przy zastosowaniu aktualnego z dnia przewalutowania wskaźnika D. oraz marży obowiązującej w dniu wypłaty kredytu lub jego pierwszej transzy.

(dowód: umowa kredytu hipotecznego k. 79-84v..)

W Regulaminie Kredytu Hipotecznego DOM określono warunki umów kredytów hipotecznych udzielanych przez DOM.

Zgodnie z § 16 ust. 4 w przypadku kredytu indeksowanego do waluty obcej, Bank w następnym dniu po upływie terminu wymagalności całego kredytu, dokonuje przewalutowania całego wymagalnego zadłużenia na PLN, z zastosowaniem aktualnego kursu sprzedaży dewiz, określonego przez Bank w Tabeli Kursów, z zastosowaniem aktualnego kursu sprzedaży dewiz, określonego przez Bank w Tabeli Kursów. Poczynając od dnia przewalutowania Bank pobiera od wymagalnego kapitału karne odsetki w wysokości 2-krotności oprocentowania kredytów udzielanych w PLN (nie indeksowanych do waluty obcej) przy zastosowaniu aktualnego z dnia przewalutowania wskaźnika (...) oraz marży obowiązującej w dniu wypłaty kredytu lub jego pierwszej transzy.

W przypadku kredytu indeksowanego w walucie obcej, kwota raty spłaty obliczona jest według kursu sprzedaży dewiz obowiązującym w Banku na podstawie obowiązującej w Banku (...) z dnia wpływu środków (§ 19 ust. 5).

W § 21 ust. 5 Regulaminu wskazano, że w przypadku kredytu indeksowanego do obcej waluty prowizja za wcześniejszą spłatę, przeliczona jest według kursu sprzedaży dewiz na podstawie obowiązującej w Banku (...) z dnia realizacji wcześniejszej spłaty.

(dowód: Regulamin k. 171-173.)

Kredyt został wypłacony powodom jednorazowo w dniu 19 stycznia 2007 r. w kwocie 125.885,71 PLN, co stanowiło na ten dzień równowartość 54.005,03 CHF po kursie 2,3310 PLN.

(dowód: potwierdzenie wypłaty środków k. 94, zaświadczenie pozwanego k. 91-92, historia indeksów pozwanego k. 96-97, wyliczenia powodów k. 99-104).

W dniu 12 maja 2007 roku R. G. i A. D. zawarli związek małżeński, zaś powódka przyjęła wówczas nazwisko męża.

(dowód: odpis skrócony aktu małżeństwa powodów k. 98).

Na datę sporządzenia zaświadczenia przez pozwanego Bank, tj. na 10 maja 2022 r. powodowie uiszcili łącznie na pokrycie rat kapitałowo-odsetkowych kwotę 135.922,07 PLN. Przy założeniu, że kwota kredytu podlegająca spłacie jest kwota udostępniona powodom w PLN i jego spłata byłaby wyrażona w PLN (bez przeliczania (...)) z uwzględnieniem oprocentowania kredytu i pozostałych warunków wynikających z umowy:

- w okresie od 31 stycznia 2007 r. do dnia 30 kwietnia po stronie każdego z powodów powstała nadpłata w kwocie po 55,49 zł.

- w okresie od dnia 31 maja 2007 roku do dnia 30 kwietnia 2022 r. po stronie powodowej powstała nadpłata w kwocie 44.363,43 złotych oraz 240 złotych z tytułu uiszczonych przez powodów na rzecz pozwanego opłat związanych z umową.

(dowód: wyliczenia powodów 49-54, okoliczność niezaprzeczona przez stronę pozwaną).

Pismem z dnia 21 czerwca 2022 r. powodowie wezwali pozwanego bank do zapłaty. Pismem z dnia 30 czerwca 2022 roku pozwany Bank nie uwzględnił reklamacji powodów.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 87-88, odpowiedź na reklamację k. 89-90).

Powodowie zaciągnęli kredyt na zakup nieruchomości. Kredyt otrzymali i spłacali wyłącznie w walucie PLN. Powodowie nie mieli możliwości negocjowania warunków umowy. Podpisali ją w formie zaproponowanej przez bank. Podczas zawierania umowy zapewniano powodów o stabilności kursu waluty (...). Nie mówiono czym jest tabela kursowa oraz czym jest spread.

(dowód: przesłuchanie powodów k. 204v.-205.)

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie główne – ustalenia nieważności spornej umowy oraz wywodzone z niej żądania zapłaty w całości podlegały oddaleniu. Na uwzględnienie zasługiwało natomiast powództwo ewentualne o ustalenie bezskuteczności szczegółowo wskazanych w pozwie postanowień umownych oraz o zapłatę wywodzone z bezskuteczności ww. postanowień umowy dotyczących mechanizmu indeksacji.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o załączone do akt – niekwestionowane przez strony – dokumenty oraz zeznania strony powodowej, w zakresie, w którym znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania powodów w zakresie w którym wskazują na to, że do zawarcia umowy kredytu doszło w wyniku przejścia wzorca umownego. Żaden przeprowadzony w sprawie dowód nie prowadzi do wniosku odmiennego.

Sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka M. G. (k. 173v.) jako nieprzydatny do rozstrzygnięcia. Zgromadzone w sprawie dowody w postaci dokumentów i zeznań powodów, w pełni pozwalają na dokonanie prawidłowego rozpoznania niniejszej sprawy.

Z kolei złożone do akt sprawy prywatne ekspertyzy potraktowane zostały przez Sąd jak pozostałe dokumenty prywatne. Nie są one więc źródłem wiedzy fachowej (w tym zakresie Sąd oparł się na wyliczeniach zleconych biegłemu), a rozwinięciem argumentacji strony składającej, zaś przedstawione dalej stanowiska, rekomendacje, raporty i artykuły prasowe różnego pochodzenia (w tym również od Komisji Nadzoru Finansowego, (...) Banków (...)) mogą być traktowane tylko w kategorii opinii niewiążących Sądu. Stanowiły one dowód wyłącznie tego, że osoby, które je sporządziły, złożyły oświadczenie w nich zawarte, tym samym przypisano im jedynie walor stanowiska strony, nie zaś opinii sporządzonej przez biegłego sądowego.

Sąd pominął także na podstawie (...) § 1 pkt 2 k.p.c. wniosek dowodowy stron dotyczący dopuszczenia opinii biegłego z zakresu rachunkowości i finansów. Pomięcie dowodu zgłaszanego przez stronę jest bowiem dopuszczalne wtedy, gdy okoliczności sporne, na które dowód powołano, zostały dostatecznie wyjaśnione (wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2012 r. sygn. akt II CNP 41/12, wyroki SN: z 12 stycznia 2005 r., I CK 451/04, z 5 lutego 2009 r., II UK 176/08 i z 13 grudnia 2010 r., III SK 16/10). Opinia biegłego stanowi jedynie dowód dający Sądowi, rozstrzygającemu sprawę merytorycznie, dokonanie ustaleń w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych (a więc wiedzy wykraczającej poza objętą zakresem wiedzy ogólnej – powszechnej). W tej sprawie Sąd uznał, że zgromadzone w sprawie dowody w postaci dokumentów i zeznań strony powodowej, w pełni pozwalają na rozstrzygnięcie sprawy, zaś wniosek dowodowy o dopuszczenie opinii biegłego potraktował, jako nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Z tezy dowodowej wynika, że chodziło o dowód pozbawiony znaczenia dla rozstrzygnięcia. Wskazać należy, że analiza, jaki kształt powinna przybrać ostatecznie umowa po wykluczeniu postanowień abuzywnych należy do oceny Sądu.

Co prawda, pozwany kwestionował powództwo nie tylko co do zasady, ale i co do wysokości, jednak wyliczeniom tym nie przeciwstawił żadnych konkretnych wad, mimo że dysponuje narzędziami pozwalającymi na natychmiastowe zweryfikowanie wyliczeń przeciwnika. Nie wskazał przy tym, w czym upatruje nieprawidłowości czy też wadliwości obliczenia. Pozwany miał możliwość sprawdzenia, czy jest ono zgodne, a jeśli nie – podania stwierdzonych niezgodności, tym bardziej, że jest instytucją finansową zatrudniającą księgowych i analityków. To bank jest tą stroną umowy, która ma pełne możliwości ustalenia wysokości zobowiązania przy wszelkich założeniach.

W takiej sytuacji omawiane zaprzeczenie wyliczeniom powoda należało uznać za bezskuteczne. Zgodnie bowiem z art. 210 § 2 k.p.c., każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Wysokość spłaty leży w sferze faktów. Wypowiedzenie się co do twierdzeń strony przeciwnej

o okolicznościach faktycznych winno odnosić się w sposób konkretny i jednoznaczny do wszystkich podniesionych przez tę stronę twierdzeń. Obowiązek przewidziany w art. 210 § 2 k.p.c. zmierza do zakreslenia okoliczności spornych i bezspornych między stronami i ma wpływ na zakres ewentualnego postępowania dowodowego. Dowodzeniu podlegają bowiem tylko okoliczności sporne między stronami, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 212 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 229 k.p.c.). W sytuacji, w której strona obarczona obowiązkiem wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej o okolicznościach faktycznych, co do nich konkretnie się nie wypowie, naraża się na zastosowanie przez Sąd dyspozycji art. 230 k.p.c., zgodnie z którym, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Jeżeli strona chce zaprzeczyć twierdzeniom strony przeciwnej o faktach, powinna uczynić to wyraźnie, odnosząc się do konkretnych okoliczności faktycznych i przedstawiając jednocześnie własne twierdzenia odnośnie kwestionowanej okoliczności. Ogólne zaprzeczenie pozwu z punktu widzenia procesowego jest nieskuteczne. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej, a tego w sprawie (w tym konkretnie zakresie) nie uczynił (por. wyrok SN z dnia 9 lipca 2009 r., III CSK 341/2008, LexPolonica nr 2444586).

Pozwany nie zaprzeczył skutecznie twierdzeniu powodom wyrażonym w pozwie, że wartość rozliczenia stron w sytuacji ustalenia ważności umowy i niestosowania klauzul abuzywnych, tj. przy założeniu, że kwota kredytu podlegającą spłacie jest kwota udostępniona powodom w PLN i jego spłata byłaby wyrażona w PLN (bez przeliczania (...)) z uwzględnieniem oprocentowania kredytu i pozostałych warunków wynikających z umowy:

- w okresie od 31 stycznia 2007 r. do dnia 30 kwietnia po stronie każdego z powodów powstała nadpłata w kwocie po 55,49 zł.

- w okresie od dnia 31 maja 2007 roku do dnia 30 kwietnia 2022 r. po stronie powodowej powstała nadpłata w kwocie 44.363,43 złotych oraz 240 złotych z tytułu uiszczonych przez powodów na rzecz pozwanego opłat związanych z umową.

Wobec powyższego okoliczność ta jest bezsporna i nie wymagała od Sądu weryfikacji poprawności matematycznej strony powodowej na gruncie zaświadczenia o spłatach dołączonego do akt sprawy ani zasięgania na tę okoliczność opinii biegłego.

Zatem w pierwszej kolejności i dla porządku poczynionych rozważań, Sąd ustosunkował się do najdalej idącego zarzutu jakim jest nieważność umowy wynikająca z jej poszczególnych postanowień, stanowiących klauzule abuzywne, nie znajdując jednak podstaw do ustalenia nieważności spornej umowy. Konstrukcja umowy kredytu przedstawiona na gruncie niniejszej sprawy mieści się bowiem w granicach swobody umów i nie stanowi naruszenia art. 69 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe.

Zgodnie art. 69 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, zaś kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób pozostawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

Zasadnicze postanowienia umowy, w ocenie Sądu, spełniają więc przesłanki tego przepisu (w brzmieniu obowiązującym w dacie jej zawarcia) i pozwalają na uznanie jej za ważną umowę kredytu bankowego. Znane są: strony umowy i kwota oraz waluta kredytu, cel na jaki został udzielony, zasady i termin jego spłaty, wysokość oprocentowania i zasady jego zmiany oraz inne niezbędne warunki.

Jak wynika z treści zawartej pomiędzy stronami umowy, stosownie do jej postanowień, strony umówiły się, że kwota kapitału kredytu w wysokości 125.885,71 zł początkowo wyrażona w walucie polskiej, zostanie w drodze indeksacji przeliczona na walutę franka szwajcarskiego i oprocentowana w sposób właściwy dla tej waluty. Jakkolwiek też przeliczenie dotyczące indeksacji następowało z zastosowaniem tabeli kursów obowiązującej w pozwanym Banku, skutkiem tego zastosowania nie jest unicestwienie czy unieważnienie umowy jako takiej w całości.

Zważywszy bowiem, że wniosek kredytowy bezspornie dotyczył kredytu w walucie polskiej, zaś postanowienia umowy jednoznacznie wskazują, że Bank udziela kredytu w złotych polskich (§ 2 ust. 1 umowy), a jego wypłata i spłata następuje w złotych polskich (§ 4 ust. 4 umowy § 12 ust. 7 regulaminu) - nie ulega wątpliwości, że strony zgodnie zamierzały zawrzeć umowę kredytu bankowego w tej właśnie walucie.

Umowa stron zawiera zatem elementy przedmiotowo istotne, które mieszczą się w konstrukcji umowy kredytu bankowego. Przy czym, przepisy ustawy Prawo bankowe na dzień zawarcia umowy kredytu dopuszczały możliwość zawierania umów kredytu ze wskazaniem waluty obcej. Jest to nadto konstrukcja dopuszczalna na podstawie art. 353¹ k.c., zgodnie z którym strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego, jej istota polegała bowiem na stworzeniu przez Bank możliwości wykorzystania przez powodów określonej kwoty pieniędzy w walucie polskiej z obowiązkiem zwrotu w określonym czasie jej równowartości z zastosowaniem miernika w postaci kursu waluty szwajcarskiej.

Odnosnie ryzyka zmiany kursu to wskazać trzeba, że na zmianę kursu waluty wpływa szereg czynników ekonomicznych jak i pozaekonomicznych, niezależnych od woli stron zawartej umowy. Jak wynika z oświadczeń, kredytobiorca został poinformowany o ryzyku kursowym i że po zapoznaniu się z ofertą Banku zdecydował się zawrzeć umowę kredytu. Co do zasady zatem uznać trzeba, że brak jest podstaw do uznania, że umowa łącząca strony ze względu na jej konstrukcję (umowa kredytu indeksowanego) była sprzeczna z prawem lub z zasadami współżycia społecznego. Kursy walut z natury swojego funkcjonowania cechują się zmienną wartością, wykazując raz tendencję zwykłą, a innym razem spadkową. Zmienność kursów walut jest faktem powszechnie znanym, nie wymagającym dowodu.

Reasumując, skoro kredyt indeksowany nie jest sprzeczny z ustawą – Prawo bankowe, zaś sama umowa kredytu zawiera wszystkie essentialia negotii – brak było podstaw do uznania w świetle art. 58 § 1 k.c. za nieważną z tego powodu umowy kredytu zawartą między stronami, bowiem tak ujęta umowa kredytu indeksowanego mieści się w konstrukcji ogólnej umowy kredytu bankowego.

W dalszej kolejności odnieść należało się do zgłoszonych przez powodów zarzutów w zakresie postanowień umownych zawartych w §1 ust. 1,3,4, §3 ust. 4,5,6, 4, §6 ust. 1, 14, §9 ust. 2,3, §10 ust. 3, 13, §14 ust. 3 umowy kredytu hipotecznego nr (...) zawartej w dniu 15 stycznia 2007 roku - jako zawierających klauzule abuzywne. Dotyczy to klauzul indeksacyjnych określających sposób przeliczenia kwoty kredytu do wypłaty po kursie, który nie był znany w chwili zawarcia umowy, jak też kształtowania przez Bank wysokości kursu waluty, według którego rozliczano następnie spłatę kredytu. Niewątpliwie powodowie zawarli umowę kredytu jako konsumenci. Powyższa okoliczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a zatem Sąd zbadał umowę pod kątem abuzywności klauzul zawartych w tejże umowie, przy czym z uwagi na okoliczność, że treść wskazanych powyżej klauzul została szczegółowo przytoczona w ustaleniach stanu faktycznego niniejszych pisemnych motywów wyroku nie ma potrzeby ani konieczności powielania ich w tym miejscu.

Wskazane wyżej postanowienia przewidywały, że wysokość zobowiązań będzie przeliczana z zastosowaniem dwóch rodzajów kursu waluty. Bezspornie mechanizm (konkretny sposób) ustalania kursu nie został opisany w żaden sposób, gdyż umowa w tym względzie odsyła tylko do tabeli kursów obowiązującej w Banku w momencie dokonywania przeliczeń kursowych. Oznacza to, że zgodnie z umową Bank miał całkowitą swobodę w zakresie ustalania kursu waluty. Nie zostało zaprzeczone, że umowa stron w zakresie wykraczającym poza dokonane w ramach składania wniosku wyboru dotyczącego kwoty kredytu, waluty kredytu, okresu kredytowania, wysokości marży, została zawarta

na podstawie wzoru opracowanego i stosowanego przez Bank. Oznacza to, że pozostałe postanowienia nie były uzgodnione indywidualnie z powodami w rozumieniu art. 385¹ § 1 i 3 k.c. W konsekwencji jest niewątpliwe, że w rozpatrywanej sprawie pozwany przyznał sobie prawo do jednostronnego regulowania - na gruncie zawartej umowy - wysokości rat kredytu waloryzowanego kursem franka. Jednocześnie prawo banku do ustalania kursu waluty nie doznawało żadnych umownych ograniczeń w postaci skonkretyzowanych, obiektywnych kryteriów zmian stosowanych kursów walutowych. Zatem doszło do nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy kredytowej, prowadzącą do naruszenia interesów konsumenta. W tym zakresie istotne znaczenie należy także przypisać wymaganiu właściwej przejrzystości i jasności postanowienia umownego, czyli odpowiedzi na pytanie, czy zawarta umowa wskazuje w sposób jednoznaczny powody i specyfikę mechanizmu przeliczania waluty, tak by konsument mógł przewidzieć, na podstawie transparentnych i zrozumiałych kryteriów, wynikające dla niego z tego faktu konsekwencje ekonomiczne (vide: wyrok SN z dnia 2.10.2019 r., IV CSK 309/18).

Jak już zostało przedstawione, kwestionowane postanowienia umowy wskazywały na dwa rodzaje kursów – kurs kupna do ustalenia wysokości kredytu, którą należy wypłacić w PLN oraz kurs sprzedaży do ustalenia wysokości kolejnych rat spłaty w PLN.

Wiadomo powszechnie, że kurs kupna waluty to w pewnym uproszczeniu kurs, po którym deklarowane jest kupno danej waluty, a kurs sprzedaży to kurs, po którym deklarowana jest jej sprzedaż, względnie są to kursy, według których będą rozliczane takie transakcje. Kurs kupna z reguły jest niższy od kursu sprzedaży. Zastosowanie dwóch różnych kursów w opisany wyżej sposób w odniesieniu do umowy stron prowadziło do sytuacji, w której kredyt wypłacony w walucie polskiej według kursu niższego (kursu kupna), przy spłacie stawał się już kredytem w kwocie wyższej (bez uwzględnienia wahań kursowych samej waluty). Wysokość raty spłaty została bowiem ustalona według kursu wyższego (sprzedaży), co oznacza, że suma tych rat (czyli wysokość kredytu pozostałego do spłaty wraz z odsetkami) też była wyższa niż obliczona z zastosowaniem kursu niższego (kursu kupna), jaki obowiązywał przy wypłacie.

Skoro takim zapisom towarzyszyło postanowienie, że wysokość kursu, według którego będzie rozliczana spłata kredytu, ustalał będzie sam Bank, mogło to prowadzić do sytuacji, w której Bank mógłby arbitralnie podwyższać wysokość kursu sprzedaży, według którego rozlicza spłatę kredytu, w stosunku do wysokości rynkowej. Brak sprecyzowania jasnych i obiektywnych kryteriów ustalania przez Bank kursu waluty, przyjmowanego do rozliczania spłat kredytu w sposób, który pozwalałby na weryfikację poprawności kursu, a co za tym idzie sprawdzenie wysokości żądań banku (np. przez odwołanie do parametrów finansowych publikowanych lub znanych powszechnie) prowadził do zastrzeżenia dla Banku wyłącznej i niczym nieograniczonej kompetencji do ustalania wysokości kursu, według którego będzie rozliczana spłata kredytu i ustalana wysokość zobowiązania powoda.

Powyższe w sposób oczywisty prowadziło do rażącego naruszenia interesów powodów. Narażało ich bowiem na niczym w zasadzie nieograniczone żądania pozwanego co do spłaty udzielonego kredytu i jego wysokości, zależne wyłącznie od kursu waluty ustalanego wszakże przez pozwanego. Co więcej, uprawnienie do określania kursów wymiany dawało Bankowi możliwość wpływania na wysokość zobowiązania do spłaty w PLN. W sposób dowolny zatem mógł kształtować wysokość zobowiązania powodów w walucie, w jakiej spłacali kredyt. Tym samym uzyskał też narzędzie do potencjalnego zminimalizowania niekorzystnych dla siebie skutków zmiany kursów na rynku międzybankowym lub zmian w zakresie oprocentowania (obniżka stopy bazowej), gdyż teoretycznie mógł je rekompensować podwyższeniem kursu sprzedaży przyjętego do rozliczenia spłat kredytu.

Powyższych ustaleń nie podważa okoliczność złożonego przez powodów oświadczenia w zakresie ryzyka kursowego. Wskazać bowiem należy, że czym innym jest ryzyko zmienności kursów, a czym innym ustalanie kursów walut przez Bank. Nie sposób z powyższego oświadczenia wyprowadzić wniosku by powodowie godzili się na mechanizm indeksacji stosowany przez Bank, albowiem pomimo tego, że oświadczyli, iż znane są im postanowienia regulaminu w odniesieniu do kredytów indeksowanych do waluty obcej to bezspornie, tenże regulamin, w żadnej mierze nie określał w sposób precyzyjny sposobu ustalania kursów walut przez Bank.

W ocenie Sądu należy zatem uznać, że postanowienia odwołujące się do kursów wymiany i możliwości jej samodzielnego ustalania w ramach tabeli były sprzeczne z dobrymi obyczajami i naruszały rażąco interesy powodów w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., oceniane na datę zawarcia umowy. Takie rozwiązania dawały bowiem Bankowi, czyli tylko jednej ze stron stosunku prawnego, możliwość przerzucenia na powodów całego ryzyka wynikającego ze zmiany kursów waluty stanowiącej podstawę rozliczeń umowy i pozostawiały mu całkowitą swobodę w zakresie ustalania wysokości wzajemnych zobowiązań przez dowolną i pozbawioną jakichkolwiek czytelnych i obiektywnych kryteriów możliwość ustalania kursu przyjmowanego do wypłaty kredytu, a następnie rozliczenia jego spłat.

Wskazać należy, że wszelkie postanowienia odwołujące się do kursów waluty obcej i możliwości jej samodzielnego ustalania w ramach tabeli były sprzeczne z dobrymi obyczajami i naruszały rażąco interesy powódki w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., co podlegało ocenie na dzień zawarcia umowy. W doktrynie podniesiono (zob. E. Łętowska „Prawo umów konsumenckich” Wyd. C.H. Beck 2002 r., str. 22), że „europejska ochrona konsumenta opiera się na paradygmacie przejrzystości informacji i oznacza działania na rzecz stworzenia warunków dla swobodnego wyboru i decyzji konsumenckiej, bowiem pozycja źle poinformowanego partnera umowy, kierującego się własną oceną sytuacji i decyzjami co do zawarcia umowy podlega z oczywistych przyczyn degradacji”. W niniejszej sprawie powodowie, jako konsumenci, ewidentnie nie złożyli oświadczenia w przedmiocie wyłączenia zastosowania sankcji niezwiązania klauzulą niedozwoloną. W ocenie Sądu Bank nie może jednak zasłonić się w tej sprawie brakiem wiedzy o abuzywnym charakterze postanowień zawartych w umowie.

W realiach niniejszej sprawy oznacza to, że skutkiem powołanych wyżej zapisów umowy za niedozwolone jest wyeliminowanie ich z tej umowy. Wskutek wyeliminowania zawartych w umowie klauzul abuzywnych, brak jest wyraźnie oznaczonych zapisów dotyczących mechanizmu ustalania kursu waluty, jaki miałyby być przyjmowany do ustalania wysokości rat spłaty w złotych polskich w kolejnych terminach płatności oraz rozliczenia wysokości pozostałego do spłaty zadłużenia strony powodowej. Sporna umowa o kredyt hipoteczny została zawarta w dniu 11 stycznia 2007 r., zatem hipotetycznie możliwym byłoby zastosowanie w miejsce postanowień niedozwolonych przepisów o charakterze ogólnym, które są przepisami dyspozytywnymi. Takim przepisem na gruncie prawa krajowego jawi się art. 358 § 2 k.c., który posługuje się kursem średnim NBP w przypadku możliwości spełnienia świadczenia wyrażonego w walucie obcej. Powołać się jednak należy na fakt związania wszystkich sądów Unii Europejskiej wykładnią dyrektywy 93/13/EWG dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 3 października 2019 r. w sprawie C- 269/18. (...) podtrzymał pogląd, że w przypadku ustalenia, że w umowie zostało zawarte postanowienie niedozwolone w rozumieniu dyrektywy, skutkiem tego jest wyłącznie wyeliminowanie tego postanowienia z umowy, chyba że konsument następnie je zaakceptuje. Jedynie w drodze wyjątku możliwe jest zastosowanie w miejsce postanowienia niedozwolonego przepisu prawa o charakterze dyspozytywnym. Wyjątek ten obejmuje sytuacje w której jest zgoda stron na jego zastosowanie oraz okoliczność, że brak takiego zastąpienia skutkowałby upadkiem umowy i niekorzystnymi następstwami dla konsumenta, który na takie niekorzystne rozwiązanie się nie godzi. Ponadto, podniesiono, że w odniesieniu do przeliczenia należności stron brak jest możliwości zastępowania niedozwolonych klauzul umownych przepisami o charakterze ogólnym, które są przepisami dyspozytywnymi.

Podnieść należy, że zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG należy dążyć do osiągnięcia stanu niezwiązania konsumenta nieuczciwymi postanowieniami umownymi, przy jednoczesnym utrzymaniu w mocy umowy, o ile jest to prawnie możliwe. W niniejszej sprawie wyeliminowanie postanowień niedozwolonych nie prowadzi do upadku umowy jako takiej. Za możliwością utrzymania umowy przemawia okoliczność, że po wyeliminowaniu z umowy postanowień niedozwolonych, nadal znana jest kwota i waluta kredytu, cel kredytu, okres i termin spłaty, wysokość prowizji oraz oprocentowanie. Zatem, tak skonstruowana umowa w pełni spełnia przesłanki umowy kredytu w świetle prawa bankowego i pozostaje zgodna z zasadą swobody kształtowania stosunków umownych, nie naruszając tym samym zasad współżycia społecznego. Eliminacja postanowień dotyczących kursów wymiany, nie zmienia zasadniczych postanowień umowy, tj. umożliwia powodom skorzystanie z kredytu udzielonego przez pozwanego, z obowiązkiem spłaty w określonym czasie, przy ustalonym oprocentowaniu. W tym miejscu wskazać należy, że eliminacja klauzul abuzywnych czyni zadość celu przepisów odnoszących się do niedozwolonych klauzul umownych

w zakresie wyłącznego niestosowania tych postanowień, gdyż umowa powinna nadal obowiązywać bez jakichkolwiek innych zmian, o ile jest to prawnie możliwe (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2017 r. sygn. akt: II CSK 803/16.)

W ocenie Sądu brak jest przesłanek do uznania przedmiotowej umowy o kredyt za nieważną. Umowa stron nadal może być wykonywana jako umowa kredytu bankowego po wyeliminowaniu spornych postanowień. W oparciu o pozostałe postanowienia umowy możliwe jest bowiem określenie praw i obowiązków stron. Zatem, w myśl przepisu art. 385¹ § 2 k.c. należało wyeliminować postanowienia umowne o charakterze niedozwolonym składające się na klauzulę waloryzacyjną uznając, że udzielony powodowi kredyt stanowił w istocie kredyt złotowy niezawierający takiej klauzuli.

Poprawność tego rozumowania została ostatnio potwierdzona w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2022 roku, sygn. akt II CSKP 364/22, w którym z całą mocą podkreślono, że: „(...)usunięcie niedozwolonego postanowienia umownego nie oznacza w tym wypadku niedopuszczalnej zmiany nieuczciwego warunku, zaś dalsze trwanie umowy łączącej pozwanego z powodem jest możliwe i zbieżne z celem dyrektywy 93/13, by umowa w pozostałej części co do zasady nadal obowiązywała strony(...)”.

Z tych przyczyn Sąd na podstawie art. 58 k.c. oraz powołanych przepisów oddalił żądanie ustalenia nieważności umowy kredytu, uznając, że usunięcie z umowy niedozwolonych postanowień nie powoduje jej nieważności.

Powodowie wskazywali, że w pierwszej kolejności dochodzą roszczenia o zapłatę wynikające z nieważności umowy. Skoro umowa łącząca strony nie jest nieważna brak jest podstaw do orzeczenia obowiązku zwrotu uiszczonych należności. Z tego względu, powództwo o ustalenie nieważności przedmiotowej umowy oraz o zapłatę oparte o nieważność umowy zostały oddalone w pkt I, II i III wyroku. Umowa jest i winna być nadal wykonywana przez strony. Należy zatem przyjąć, że umowa stron jest ważna i skuteczna, natomiast bezskuteczne są postanowienia dotyczące mechanizmu indeksacji.

W konsekwencji powyższych rozważań uwzględnieniu w punktach od IV do VII podlegały natomiast roszczenia wywodzone z bezskuteczności wobec powodów postanowień umownych zawartych w §1 ust. 1,3,4, §3 ust. 4,5,6, 4, §6 ust. 1, 14, §9 ust. 2,3, §10 ust. 3, 13, §14 ust. 3 umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 15 stycznia 2007 roku w tym o ustalenie (pkt IV) oraz o zapłatę (pkt V-VII). Uznanie abuzywności zakwestionowanych postanowień umownych było dla powodów podstawą prawną i faktyczną roszczeń o zapłatę sformułowanego w dalszej kolejności.

Podstawę dochodzonego roszczenia o zapłatę z tytułu bezskuteczności postanowień stanowią zatem przepisy art. 410 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. Zgodnie z art. 405 k.c., kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. W myśl natomiast art. 410 § 1 i 2 k.c. przepisy artykułów poprzedzających stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego. Świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Pozwany nie kwestionował matematycznej poprawności wyliczeń dokonanych przez powodów, a jedynie stwierdził, że kwestionuje wysokość roszczeń powodów z racji, że przedmiotowe klauzule nie mają charakteru abuzywnego, a ponadto obliczenia te pochodzą od zainteresowanej rozstrzygnięciem strony. Sformułowania te oznaczają, że wysokość roszczeń powodów jest kwestionowana wyłącznie z założenia, że obliczenia od początku zostały przeprowadzone w nieprawidłowym kierunku. Jak wynika zaś z całej wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia, powodowie słusznie przystąpili do obliczeń, zakładając, że cały mechanizm indeksacji jest wadliwy, a to kwestia oceny prawnej, nie zaś faktu.

Wobec powyższego okoliczność ta jest bezsporna i nie wymagała od Sądu weryfikacji ani zasięgnięcia na tę okoliczność opinii biegłego. Jak już wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, pozwany dysponuje narzędziami pozwalającymi na natychmiastowe zweryfikowanie wyliczeń przeciwnika. To bank jest tą stroną umowy, która

ma pełne możliwości ustalenia wysokości zobowiązania przy wszelkich założeniach. W takiej sytuacji omawiane zaprzeczenie wyliczeniom powodów należało uznać za bezskuteczne.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie IV wyroku ustalił, że postanowienia umowy zawarte w §1 ust. 1,3,4, §3 ust. 4,5,6, 4, §6 ust. 1, 14, §9 ust. 2,3, §10 ust. 3, 13, §14 ust. 3 umowy kredytu hipotecznego nr (...) zawartej w dniu 15 stycznia 2007 roku pomiędzy A. D. (obecnie G.) i R. G., a (...) Bank S.A. w K. - DOM Oddziałem w Ł. (poprzednikiem prawnym pozwanego banku) są bezskuteczne wobec powodów.

Natomiast w punkcie V zasądził od pozwanego na rzecz powódki A. G. kwotę 55,49 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2.12.2022 r. do dnia zapłaty, zaś w punkcie VI zasądził od pozwanego na rzecz powoda R. G. kwotę 55,49 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2.12.2022 r. do dnia zapłaty.

Konsekwentnie w punkcie VII Sąd zasądził nadto od pozwanego (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powodów kwotę 44.363,43 zł oraz kwotę 240 złotych w każdym przypadku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2.12.2022 r. do dnia zapłaty.

Z uwagi przy tym na oddalenie powództw głównych wywodzonych z nieważności przedmiotowej umowy kredytu indeksowanego, bezprzedmiotowym stało się realiach sprawy odnoszenie się przez Sąd do ewentualnego zarzutu zatrzymania podniesionego przez pozwanego w odpowiedzi na pozew wyłącznie na wypadek ustalenia nieważności przedmiotowej umowy kredytu.

Sąd na podstawie art. 481 k.c. orzekł o obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie, a mianowicie od ww. kwot od dnia 2 grudnia 2022 r., tj. od dnia zamknięcia rozprawy do dnia zapłaty.

Powodowie zażądali w pozwie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 5 lipca 2022 r. Żądanie powodów w tym zakresie zostało uwzględnione jedynie w części. Sąd uznał, że odsetki dochodzone pierwotnie są nienależne. Sąd w tym składzie stoi na stanowisku, że pozwany nawet po wytoczeniu powództwa przez powodów, nie pozostaje jeszcze w opóźnieniu ze spełnieniem roszczenia. Wiążąca i ostateczna decyzja co do utrzymania umowy, eliminacji niedozwolonych postanowień umownych bądź ustalenia jej nieważności należy do powodów – konsumentów, którzy to samodzielnie kształtują swoje roszczenie, po pouczeniu przez Sąd o konsekwencjach składanych roszczeń. Sąd po zbadaniu umowy kredytu podejmuje decyzję procesową w odniesieniu do żądań przedstawionych przez powodów i argumentów przeciwnych przedstawionych przez pozwanego. Do czasu zamknięcia rozprawy nie sposób więc uznać, że Bank pozostawał w opóźnieniu z zapłatą roszczenia dochodzonego pozwem.

Żądanie powodów w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie zostało uznane przez Sąd za zasadne od dnia 2 grudnia 2022 r. tj. od dnia zamknięcia rozprawy. Z uwagi na skomplikowany charakter sprawy, mnogość zarzutów oraz rozbieżność orzecznictwa pozwany dopiero po przeprowadzeniu całego postępowania dowodowego miał dostateczną wiedzę, która pozwalała pozwanemu na ocenę zasadności roszczeń powódki. Do tego czasu powodowie, jako konsumenci mogli po pouczeniu Sądu wyrazić chęć kontynuowania umowy. Tak więc ostatecznie dopiero z tą chwilą pozwany znalazł się w opóźnieniu.

W związku z tym, Sąd na podstawie art. 481 § 1 k.c. zasądził odsetki za opóźnienie od dochodzonej kwoty od dnia 2.12. 2022 r. do dnia zapłaty, o czym orzekł w pkt V-VII sentencji wyroku. Na tej samej podstawie prawnej Sąd oddalił żądanie odsetek od ww. kwoty w pozostałym zakresie, o czym orzekł w pkt VIII sentencji wyroku.

Strona powodowa poprzez wygraną w zakresie żądania ewentualnego wygrała proces w części. Zgodnie z art. 100 k.p.c. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu powódki w łącznej kwocie 11.834 zł składają się: opłata od pozwu (1.000 zł), opłata skarbową od pełnomocnictw (34 zł) i wynagrodzenie pełnomocnika w stawce wynikającej z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów (10.800 zł).